

РАЈКО ПЕТРОВ НОГО

СА ПОСТЕЉЕ БОЛАНОГ ДОЈЧИНА*

АКО ТЕ ЈОШ ИМА

Срце моје неутешно у празним грудима
Јеси ли се одвикнуло да будеш с људима

Или те је од бесмисла проточила туга
Па ти цвилиш у тамници а Кључар се руга

Шта је било гордо момче како на то спаде
Док замишљаш себи омче ђаволи се сладе

Срце моје уплашено дај успори мало
Ако ти је у животу до ичега стало

Куцкаш куцкаш брзим ритмом без даха се давим
Од нас двоје обоје ће ноћца да задави

Не знам шта ћу и како ћу с овим даном худим
Од самоће у бесмислу могу да полудим

Срце моје изгубљено у празним грудима
Навикни се у ранама да будеш с људима

Срце моје оплакано Ако те још има

---

* Из књиге у рукопису *Са постојеље Боланој Дојчина*.

НЕ ОТВАРАЈ УСТА

Ловио сам речи одбегле из главе
Само плева труње у њој се заглаве

Некад је то био бистар поток воде
Сад све што је живо у пучину оде

Остала си празна одсвуд ветар дува
На ветрометини нико те не чува

Док си била била сад си локва муља
Ко из ноћи црне из тебе мрак куља

Подавићеш ближње својом бедном тугом
Не теши ме песма озарена југом

Не мили ми се да гледам кроз прозор
Свуда се смрачило не постоји обзор

Главо моја црна очисти то труње
Чекај да те спрже спасоносне муње

Све ти ово певам зарад лека пуста
Ти ћути и трпи Не отварај уста

ЛЕВА МОЈА СТРАНО

Лева моја страно громом погођена
Верујеш да тако смрт је одгођена

Лева моја страно саломљено крило
Никад неће бити као што је било

Важно је да дишеш устајеш с кревета
Уз Љиљу гавељаш пола километра

Још очи отвараш можеш да се смејеш
Још мирише лебац још те сунце греје

Лева моја страно утегни то тело
Стихом крпом платном сестричним велом

Мрвог утегнутог ко ће да те сруши
Болане Дојчине с босиљком у души

Ето то је болном за утеху доста
Болести од мене већ ништа не оста

ШЕТЊА

Још два-три месеца и ето пролећа
Каже она што ме на пролеће сећа

А онда ћемо пут сунчаног круга
Пити млеко сунца са блаженог југа

Устани са штапом са кревета клета
И не реци да ти ишта у животу смета

Ту ћемо сести на дрвену клупу
Ти ћеш скинут капу ја подићи руку

Тамо где се небо са земљицом спаја
Ту ћемо починут једног лепог маја

Пред нама је видиш једна вечност цела
Насмеши се назор скини боре с чела

Ако мислиш да је неком другом лако
Вараш се сви пате свима је овако

Све ће нас покрити ова земља гладна
Сви смо на стрељању од вируса гадна

Зато гледај иње птице и дрвеће
Све што данас прође вратити се неће

Срећа да је макар икад ишта било
Враћамо се кући у сигурно крило

ШТАП

Испомоћ руке нози која клеца
На штапу ко коњу играју се деца

Штап је лична карта за оног ко пита
Ко пита са штапа може свашта да прочита

Уз степениште не смеш бити хитар
Десном за гелендер левом држиш скиптар

Штап је трећа нога за земљину тежу
Штапом који рамљу држе равнотежу

Увек је при руци ко зна шта те чека
Камен бусен траве поледица нека

Можеш док трепнеш на пречац умрети
Ако ти дојади овако живети

Чело главе штап ће тада ти побости
Знак да ту спију твоје ситне кости

Док корачаш живиш немој се предати
Не жури у смрт та ће те чекати

Штапом туци болест тугу депресију
Не дај рђи на се док те не савију

ЈАК САМ НА ОЧИМА

Лева моја ного мршавицо танка
Грано под теретом у вихору сламка

Шта си претрпела да си од челика
Било би превише туго превелика

Терапеут те је масирао руко
Ти си отђутала али ја сам куко

Лева моја ного леденицо гола
Шта ћу ако станеш уморна од бола

Нема ко да носи ово тело јадно
А оно ће бити и жедно и гладно

Но се надам смрти као избављењу
Смрти спаситељко на другом рођењу

Али ти ћеш доћи кад ти се долази
Не занима тебе ко када одлази

Сви чекају на ред ти никог не видиш
Лицем окренута ко да нас се стидиш

Дуго сам ја теби гледао у очи
Да кажем какве су пристојност ме кочи

Прва си трепнула ниси издржала
Јак сам на очима и на том ти хвала

Не гледам те више не чујем не видим
Али због нечега као да се стидим

ЗА ДВЕ СМРТИ ВЕЋИ

Лева моја руко саломљено крило
Знаш ли мученице шта је онда било

Када је гром пуко и мождани удар
Ти ниси схватила какав је то судар

Када у тремору дрхтали су прсти
Остала је десна њоме да се крстиш

Остали смо живи Захвалимо Богу
Учићемо ходат А да дишем могу

Али ти ми сирота укочена оста
Мало подигнута за невољу доста

Падали смо често падању смо склони
И таква никаква једном ме заклони

И заклањаћеш ме све до смртне уре
Ови око нас зашто у смрт журе

Ти немој журити та ће да те чека
За њу нико није још нашао лека

У чамови ковчег једном ћемо лећи
Најзад испружени за две смрти већи

СА ГРАНЧИЦОМ БОСИЉА

Све што сам могао рутински и лако
Сад изгледа да не могу никако

Све је сада тешко све је мука клета
Како се умити купати бријати

Брке сакресати нокте подрезати
А тек како пертле завезати

Мука се обући а још већа свући
Без помоћи једва ходаш и по кући

А кућа мирише на смиље и босиље
Опет све је празно ако нема Љиље

Спаситељ се смешка и не да ми смрти
Све то полако још можемо ја и ти

Без ње бих могао само се убити
А и то је мука како се убити

Кад си верујући не смеш ни мислити
А једино о смрти вредно је мислити

Али кад ће доћи то не можеш знати
Ти немој журити та ће те чекати

Та ће те чекати па и нека чека
За њу нико није још нашао лека

Дотле вежи пертле буди се из несна
За душу широку кожа ти је тесна

Срећом у несрећи уз тебе је Љиља
Спас у лековитој гранчици босиља

КАЖА О БОЖУРИМА

На висоравни Озрена, изнад Сокобање, расте и цвати
Божур: његови цветови личе заиста на крупне ране и имају боју
тешке тамноцрвене крви,

Писао је Андрић.

Какви ли су тек они прави косовски
Српски десетерац је поникао из косовског бола
И он је својина српства баш као што је хексаметар
Својина старих Грка
Косовски божури су никли из крви косовских јунака
Верује наш народ
Ево смо код Грачанице неколика дана а још не видех
Осим у вазама ниједног јединог божура
Враћали смо се из Грачанице песници Иван В. Лалић
Борисав Радовић (Лепи Бора) и ја
Нека возач стане код прве увалице вели Лалић
Ако их игде има ту их мора бити
Ту је пала крвца од јунака
Та доброме коњу до стремена
До стремена и до узенгија
А јунаку до свилена паса
Ту су многа копља саломљена
Саломљена и српска и турска
Али више српска него турска
Овде ти је Лазар погинуо
Погинуо па се посветио
Зато је тако мало нас у Доњој
А тако пуно у Горњој Србији
Пошли смо из Грачанице
Свратисмо по месечини у ону увалицу
Као у какав боровњак и Иван и ја набрасмо
По руковет божура Бора узбра један једини
И истог трена на истом месту ниче нови цвет
Бора је цвет ставио у запучак Кола су до Београда
Мирусала на душе косовских јунака
Када сам за који дан видео Бору онај цвет се
Разлистао и расцветао у лепу рану на грудима
Појим га откуцајима срца кап по кап
Благо Бори што има такав цвет Он му мирише и светли
И тамо где је сад Питам Ивана јесу ли му увенули

Они божури из оне његове увалице
Какви божури
Каква увалица
О чему ти причаш

СУНЦЕ НА КРИЛИМА

Окле летиш голубице Сунце на крилима
Од столице од Јерусалима

Носим књигу од Богородице
Коме ћеш се приволети царству

Нема Сунца на крилима
Далеко је до Јерусалима

Нема књиге од Богородице

То се мени причиња од обичне Љиљине беле голубице
Која јој сваки дан у исто време на балкон слеће
Да је нахрани и да мало поразговарају
На свом птичијем језику